

РЕШЕНИЕ

№ 2911

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Божидар Ив. Стаевски Въззивно гражданско дело № 20211100508581 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №20002329/05.01.2021г. по гр.д. № 38819/2019г. по описа на Софийски районен съд 90 ти състав ответника Р.Б., представлявана от м. на ф. с адрес гр. София, ул. „**** да заплати на „В.С.П.“ ЕООД ЕИК ****, сумата от 9 569,37 лв. представляваща обезщетение за претърпените от ищцовото дружество имуществени вреди изразяващи се в пропуснати ползи от реализиране на приходи от цена на произведена електрическа енергия от възобновяеми енергоизточници в периода 01.01.2014г. – 10.08.2014г. настъпили вследствие на приемане на разпоредбата на §6, т.2 и т.3 от Заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Р.Б. за 2014 г., с които се създават чл. 35а, ал. 1-3, чл. 35б, ал. 1-4, чл. 35в, ал. 1-3 и чл. 73, ал. 1-4 от Закона за енергията от възобновяеми източници /ЗЕВИ/, които са обявени за противоконституционни, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 05.07.2019 г.

Срещу решението в частта му, в която са уважени предявените искове, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника Държавата, представлявана от м. на ф. с доводи за неговата недопустимост, евентуално неправилност. Счита, че решението е недопустимо поради неподсъдност и неподведомственост на спора на гражданските съдилища, тъй като развилите се и приключили публичноправни отношения за периода 01.01.2014 г. - 09.08.2014 г. не се трансформират във висящи частни гражданскоправни отношения по силата на закон след 10.08.2014 г. със страни въззиваемото дружество и държавата. До

датата 10.08.2014 г. в случай че дружеството твърди да е платило без основание държавна такса, е бил налице приложим правен ред, по който може да се търси възстановяване на неоснователно платени публични държавни вземания по ДОПК и ЗДТ. Претенцията срещу държавата за вреди от законодателната дейност на Народното събрание била недопустима и тъй като конституционно регламентираната нормотворческа дейност и възникващото властническо правоотношение не подлежали на съдебен контрол от гражданските съдилища. Отношенията между Народното събрание и останалите гражданскоправни субекти, които възниквали въз основа на извършената властническа законодателна дейност, не били частни гражданскоправни или административноправни правоотношения, а специфични държавно-властнически отношения в сферата на публичното право. Счита, че съдебното решение е недопустимо и поради липса на пасивна процесуална легитимация на държавата, представлявана по реда на чл. 31, ал. 1 от ГПК, тъй като тя отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни длъжностни лица, но само и единствено в лицето на правосубектния държавен орган, с който тези длъжностни лица се намират в трудови или служебни правоотношения, а в случая вредите са настъпили в резултат от акт на Народното събрание, което има самостоятелна правосубектност. Сочи че решението било неправилно поради необоснованост и противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Излага че съдът се е произнесъл извън предмета на делото като приел че след 11.11.2014г. ищецът не е получило в приход цената на произведената електрическа енергия удържаната сума за процесния период. Поддържа че по делото не са представени доказателства че сумите са постъпили в държавния бюджет. Изтъква че съдът неправилно е бил квалифициран като иск за незаконосъобразно бездействие на 43 то НС. Съдебното решение било немотивирано. Съдът неправилно констатирал че е налице възлагане на работа по смисъла на чл. 49 от ЗЗД. Съдът не бил посочил по ясен и категоричен начин извършителят на противоправното поведение. Ето защо моли за отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне на исквете.

В законоустановения срок е постъпил отговор на въззивната жалба от „В.С.П.“ ЕООД ЕИК **** с който се взема становище за неоснователност на жалбата. Счита за неправилни изводите на въззивника за недопустимост на съдебното решение. Счита за несъстоятелни и аргументите на въззивника че съдът се е произнесъл извън предмета на спора. Сочи че неоснователни са възраженията на ответника за неправилност на решението. Поради което моли за неговото потвърждаване.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане иски с правно основание чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД вр. с чл. 7 КРБ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната

му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционно то решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Възражението на жалбоподателя за недопустимост на решението на СРС е неоснователно, поради следните съображения:

Процесуалната легитимация на страните е абсолютна процесуална предпоставка за правото на иск, поради което за наличието ѝ съдът следи служебно. Тя се обуславя от заявената от ищеца принадлежност на спорното материално право, т.е. от правното му твърдение за това обстоятелство, изложено в исковата молба, стига приложимият за правоотношението материален закон да не сочи друг ответник по заявените в обстоятелствената част твърдения. Когато ищецът изтъква обстоятелства, според които претендираните за обезщетяване имуществени вреди са причинени от дейност, изразяваща се в осъществяване на законодателната власт в България - в частност приемането на противоконституционна норма, респ. бездействие при изпълнение на задължението за уреждане на правните последици от нея, съгласно чл. 22, ал. 4 от Закона за Конституционния съд /ЗКС/, в процеса на упражняване на която Държавата се явява възложител /на работата на народните представители, формиращи държавния орган Народно събрание/ и липсват основания за приложение на специалния закон - ЗОДОВ, за ангажиране на нейната отговорност, исковата претенция е подчинена на общия материален закон - чл. 49 ЗЗД и надлежен ответник по нея е Държавата. Един от основополагащите принципи за функционирането на държавата, намерил израз в чл. 7 от КРБ, е този за отговорността на държавата за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. В обхвата на отговорността на Държавата по чл. 7 КРБ се включват всички актове и действия на държавните органи и длъжностни лица, включително и приетите от единствения орган, упражняващ законодателната власт - Народното събрание. Посочената норма урежда пряка отговорност на държавата, тъй като в най-широкия конституционен смисъл може да се приеме, че държавата е възложила на съответните длъжностни лица да упражняват държавни функции, като това възлагане е опосредено чрез възлагане от съответните държавни учреждения, с които посочените длъжности лица се намират в конкретни правоотношения. Държавата е специфична форма на политическа организация на обществото и управление на социалните процеси. Като такава тя съществува и функционира чрез системата от държавни органи. Държавата и нейните органи не са различни правни субекти в отношение на разделност, а са органически обединени и интегрирани в едно цяло. Конкретният държавен орган не може да бъде отделен от това цяло, тъй като неговите правомощия произтичат от държавата и той ги упражнява от нейно име. Държавният орган не може да съществува извън системата на държавните органи, нито пък може да упражнява правомощията си отделно от държавата. С оглед на това действията на държавния орган се явяват действия на самата държава. Поради това в случаите, когато от действията или бездействията на държавния орган бъдат причинени вреди на трети лица, то отговорността за тях се носи от Държавата. Затова за държавния орган не възниква самостоятелна отговорност за причинените на третите лица вреди, която да съществува

едновременно с отговорността на Държавата за същите вреди. Отговорността на Държавата за вреди може да бъде реализирана чрез предявен против самата нея иск, а в случаите, когато това е допустимо и чрез иск, предявен против причинилия увреждането неин орган, в който случай последният има качеството на процесуален субституент. В този смисъл Държавата може да участва в делото като ответник по предявения иск за вреди, представлявана от м. на ф., в качеството му на неин законен представител. Следователно релевираната претенция се явява допустима и подлежи на разглеждане по същество - виж и Решение № 71 от 06.04.2020 г. на ВКС по гр. дело № 3804/2019 г., IV г. о., ГК и Решение № 72 от 21.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2377/2019 г., IV г. о., ГК. А значението и правното действие във времето на обявления за противоконституционен закон имат отношение единствено към съществуването на спора.

Следва да се посочи също така, че исковете на производители на електрическа енергия срещу Държавата за връщане на заплатени на основание чл. 35а, ал. 1 ЗЕВИ държавни такси за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, предвид обявяването на нормата за противоконституционна, подлежат на разглеждане по общия съдопроизводствен ред, пред гражданския съд. Характерът на вземането - публично, държавно, е без значение, доколкото в случая се претендира обезщетение за непозволено увреждане пред общия съд - в този смисъл Определение № 634 от 12.12.2017 г. на ВКС по ч.т.дело № 2496/2017 г., I т. о., ТК, Определение № 796 от 20.12.2017 г. на ВКС по ч.т.дело № 2206/2017 г., II т. о., ТК, Определение № 86 от 31.01.2018 г. на ВКС по ч.т.дело № 3001/2017 г., II т. о., ТК и Определение № 157 от 02.03.2018 г. на ВКС по ч.т.дело № 432/2018 г., II т. о., ТК, Определение № 389 от 14.05.2021 г. од. на ВКС по гр. дело № 145/2021 г. од., III г. о., ГК, Определение № 281 от 12.04.2021 г. од. на ВКС по гр. дело № 3504/2020 г. од., IV г. о., ГК.

Решението е и правилно. Във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се посочи и следното:

Отговорността по чл. 49 ЗЗД е особен вид безвиновна и обективна отговорност за чужди противоправни и виновни действия, като тази отговорност има гаранционно-обезпечителен характер. За да се ангажира отговорността на ответника по посочената разпоредба, следва да се установят общите предпоставки, при които за определено лице би възникнала деликтна отговорност, както и допълнителния факт на възлагане на работа на деликвента от ответника и причиняване на вредите при или по повод тази работа - виж Постановление № 7 от 29.XII.1958 г., Пленум на ВС, Постановление № 17 от 18.XI.1963 г., Пленум на ВС, Постановление № 4 от 30.X.1975 г., Пленум на ВС и Постановление № 9 от 28.XII.1966 г., Пленум на ВС. В ППВС № 9/1966 г. е прието, че в някои случаи се касае до неспазване на правилата за извършване на възложената работа, а в други случаи до невземане на необходимите мерки за предотвратяване на увреждането; за възложителите бездействието е основание за отговорност за увреждането, когато то се изразява в неизпълнение на задължения, които произтичат от закона, от техническите и други правила и от характера на възложената работа.

Непозволеното увреждане - чл. 45 ЗЗД, се основава на нарушението на правната норма, изискваща от гражданите да не увреждат субективните права, имуществото и телесната цялост на другите физически или юридически лица. Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, елементи на който са: 1/ деяние /действие или бездействие/, 2/ вредата, 3/ противоправността на деянието, 4/ вина и 5/ причинната връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди. Вината се предполага до доказване на противното - чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Безспорно е във въззивното производство, а и от съвкупната преценка на писмените доказателства се установява, че ищецът е собственик на фотоволтаична централа и притежава разрешение за ползване, като е сключил с "ЧЕЗ ЕЛЕКТРО БЪЛГАРИЯ" АД договор за изкупуване на електрическа енергия от 24.07.2012 г., при договорена цена от 567.41 лв. без ДДС за 1 Мвтч. Считано от 01.01.2014 г. с § 6, т. 2 и 3 от Закона за държавния бюджет на Р.Б. за 2014 г. е въведена такса за производство на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия, като съгласно заключението по съдебно-счетоводната експертиза през процесния период от 01.01.2014 г. до 09.08.2014 г. от ищеца били удържани 20 % такси по чл. 35а ЗЕВИ върху приходите в размер на 9 569,37 лв. - за които "ЧЕЗ ЕЛЕКТРО БЪЛГАРИЯ" АД издало удостоверения за удържани такси и ги превело в бюджета /за противното не са ангажирани данни/. С Решение № 13 от 31.07.2014 г. по к.дело № 1/2014 г. на Конституционния съд /Обн., ДВ, бр. 65 от 06.08.2014 г. / са обявени за противоконституционни т. 2 и 3 от § 6 от ЗР на Закона за държавния бюджет на Р.Б. за 2014 г. ДВ, бр. 109 от 2013 г. /, с които са създадени чл. 35а, ал. 1, 2 и 3, чл. 35б, ал. 1, 2, 3 и 4, чл. 35в, ал. 1, 2 и 3 и чл. 73, ал. 1, 2, 3 и 4 от Закона за енергията от възобновяеми източници /ДВ, бр. 35 от 2011 г., посл. изм. и доп., бр. 9 от 2013 г. /.

Не се твърди, нито са ангажирани доказателства, че има приет закон, който да урежда последиците във връзка с обявяването на разпоредбата на чл. 35а ЗЕВИ за противоконституционна, в т.ч. такива за уреждане на възникналите правни последици от обявения за противоконституционен акт по друг начин.

Според приетото в Решение № 71 от 06.04.2020 г. на ВКС по гр. дело № 3804/2019 г., IV г. о., ГК, Решение № 72 от 21.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2377/2019 г., IV г. о., ГК и Решение № 204 от 09.03.2021 г. на ВКС по гр. дело № 3812/2018 г., III г. о., ГК, съгласно § 3, ал. 1 ПЗР на Конституцията на Р.Б., съдът е оправомощен да установява противоречието на заварените закони с Конституцията от 1991 г., като приложи пряко съответната конституционна разпоредба. С такова правомощие съдът не разполага по отношение на законите, приети при действието на Конституцията, т.е. след 13.07.1991 г. Уреденото в чл. 5, ал. 2 от Конституцията непосредствено действие оправомощава съда да прилага разпоредбите ѝ, без да е необходимо това да бъде опосредствано от закон, който да урежда по-детайлно съответните правоотношения или установява ред за упражняване на признатите от Конституцията права. Съответствието на приетите при действието на Конституцията от 1991 г. закони е отговорност на Народното събрание. Ако приет при действието на Конституцията от 1991 г. закон ѝ противоречи, компетентен да установи и обяви това е Конституционният съд съгласно чл.

149, ал. 1, т. 2 от Конституцията. Съдът не може да откаже да приложи закона по причина, че той противоречи на Конституцията, той може да тълкува закона в съответствие с Конституцията, т.е. при възможни различни тълкувания, съдът избира това, което съответства в най-голяма степен на Конституцията. Когато Конституционният съд е приел по искане за установяване на противоконституционност на закон, че той противоречи на Конституцията, приетото от Конституционният съд тълкуване на закона е задължително за всички, в т.ч. за съда. По силата на задължението си да знае закона, съдът е длъжен да знае и решенията на Конституционния съд, с които той се произнася по искания за установяване на противоконституционност на законите. Това е смисълът тези решения да се обнародват в Държавен вестник и да влизат в сила три дни след обнародването им съгласно чл. 152, ал. 2 от Конституцията. Влезлите в сила решения на Конституционния съд се ползват със сила на пресъдено нещо по отношение на всички и съдът е длъжен служебно да я зачита, така както е длъжен да зачита служебно и силата на пресъдено нещо на съдебните решения според обхвата ѝ - в отношенията между страните или по отношение на всички, съгласно чл. 299 ГПК. Както съдът не може да приложи закона извън присъщото му действие във времето, така той не може да не зачете и действието на решение на Конституционния съд, с което е обявена противоконституционността на закон. Съдът е длъжен да приложи закона за отношенията, които са възникнали и приключили при неговото действие и да откаже приложението му за неприключилите отношения и за отношенията, които са възникнали, след като решението на Конституционния съд е породило действие.

Отговорност на Народното събрание е приетите от него закони да съответстват на Конституцията, защото народните представители поемат като основно свое задължение да я спазват под клетва, която те полагат съгласно чл. 76, ал. 2 от Конституцията при конституирането на всяко новоизбрано Народно събрание. Приемането на противоконституционен закон е неизпълнение на основното задължение за спазване на Конституцията от мнозинството народни представители. То е във висша степен противоправно, защото съгласно чл. 4, ал. 1 от Конституцията, Р.Б. е правова държава, която се управлява на първо място според Конституцията и на следващо място според законите на страната. Приемането на противоконституционен закон е деликт, защото приемането му е противоправно деяние /във висша степен/ и приложението на противоконституционния закон неизбежно причинява вреди на правните субекти - както на самата държава, така и на гражданите и юридическите лица, които са в равна степен подчинени на закона до привеждането му в съответствие с Конституцията. Държавата не би успяла да поддържа качеството си "правова", ако не съществува ред за хармонизиране на законите с Конституцията и осъществяването в действителност на правоотношенията в съответствие с нея. Ако е противоправно това, което нарушава закона, във висша степен противоправно е онова, което нарушава Конституцията; и прекратяването на действието на противоконституционния закон е само първата стъпка за възстановяване на накърнеността на правовата държава. Възстановяването на правния ред може да бъде постигнато, като се отмени или прекрати приложението на противоконституционния закон. Ако действието на противоконституционния закон е запазено в някаква част, за

държавата възниква задължението да възстанови правото и за тези отношения, които са се осъществили в нарушение на Конституцията. Разпоредбата на чл. 22, ал. 4 от Закона за Конституционния съд е съгласувана с установеното в чл. 152, ал. 2 от Конституцията действие занапред на решенията на съда. Той установява не възможността Народното събрание да уреди възникналите правни последици от запазеното действие на обявения за противоконституционен закон, но го задължава да направи това, за да възстанови по този начин нарушения конституционен ред. Бездействието на Народното събрание да уреди правните последици от прилагането на противоконституционния закон е толкова противоправно, колкото и приемането на такъв закон. С приемането на противоконституционния закон Народното събрание нарушава конституционния ред, а с бездействието си, вместо да изпълни задължението си да го възстанови, Народното събрание продължава да поддържа нарушения конституционен ред. За Народното събрание в правовата държава възниква същото задължение /да възстанови нарушения конституционен ред/ и когато то отмени занапред приет от него закон, защото е противоконституционен.

Правните последици на влезлите в сила съдебни решения и присъди, индивидуалните административни актове и други публичноправни актове, издадени въз основа на противоконституционния закон; сключените правни сделки при неговото действие; извършените плащания и други действия при осъществяването на права и в изпълнението на задължения, възникнали непосредствено от действието на противоконституционния закон и от публичноправните актове и сделките, извършени при неговото действие, не може да продължат да съществуват в своето непримиримо противоречие с конституционния ред. Ако те не бъдат уредени по справедлив начин, правовата държава би останала накърнена по правно непоносим начин. Докато Народното събрание не уреди всички правни последици от прилагането на противоконституционния закон чрез приемането на съответни правни норми, които чрез приложението им да компенсират продължаващото нарушение на правата, конституционният ред остава накърнен, което е несъвместимо с правовата държава. Народните представители имат задължението да спазват не само Конституцията, но и закона, който ги задължава да уредят възникналите правни последици от запазеното действие на обявения за противоконституционен закон, за да бъде възстановен напълно конституционния ред. Продължаващите да съществуват правни последици от запазеното действие на обявения за противоконституционния закон винаги се поддават на правна уредба /най-малкото може да бъде създаден облекчен ред за определяне на вида и размера, както и за получаване на надлежно обезщетение/, но по различни причини релевантните правни последици може да останат неуредени въобще или да бъдат уредени от Народното събрание непълно или неточно. Последното не прави накърнения конституционен ред невъзстановим. Докато поддържат с бездействието си конституционния ред накърнен, мнозинството народни представители ангажират отговорността на държавата да обезщети на общо основание увредените от продължаващото да съществува нарушение на Конституцията. Доколкото пожертваното при запазеното действие на противоконституционния закон продължава да е на годно правно основание, увреденият не може да иска връщането и/или

надлежно обезщетение от този, който е получил даденото или се е възползвал по друг начин от пожертваното; за увредения остава открита възможността да предяви на общо основание иск срещу държавата за обезщетение на всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Съгласно задължителното тълкуване на конституционните разпоредби, извършено по реда на чл. 149, ал. 1, т. 1 КРБ, с Решение № 3 от 28.04.2020 г. по конст. дело № 5/2019 г. на Конституционния съд на Р.Б., обявените за противоконституционни ненормативни актове - закони във формален смисъл, решения на Народното събрание и укази на президента - са невалидни от приемането или издаването им. По отношение на заварените от решението на Конституционния съд неприключени правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционния закон не се прилага. Народното събрание урежда правните последици от прилагането на обявения за противоконституционен закон.

Точното изясняване на така даденото задължително тълкуване обаче е невъзможно без съобразяване и с решаващите мотиви на Конституционния съд, а именно: По принцип решението на Конституционния съд, обявяващо за противоконституционен закон, действа занапред / *ex nunc* /, а правният ефект на решението е в неприлагане на закона от деня на влизане в сила на решението на Конституционния съд, от който момент той представа да действа и да регулира обществените отношения, предмет на неговата уредба - чл. 151, ал. 2, изр. 3 КРБ. Докато Конституционният съд не обяви един закон за противоконституционен, се презумира, че той е в съответствие с Конституцията и валидно регулира обществените отношения, за чието уреждане е създаден. Възникналите от прилагането на закона правни последици в рамките на правоотношения, приключили до влизане в сила на решението на Конституционния съд по принцип се запазват, но Народното събрание е конституционно /а и законово - чл. 22, ал. 4 ЗКС/ задължено да уреди тези възникнали последици по начин, който да обоснове пълно отстраняване на допуснатото конституционно нарушение, само по който начин може да се гарантира правната справедливост по отношение на тази категория правоотношения. Това задължение на Народното събрание се свързва и с чл. 7 КРБ, предвиждащ и отговорността на органа, издал противоконституционния акт. До произнасянето на Народното събрание, при наличие на правен спор, съдилищата го решават като прилагат пряко Конституцията и принципите на правото.

В контекста на изложеното настоящият съдебен състав приема, че в разглеждания случай са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника. Налице е възлагане от Държавата в горепосочения широк смисъл, противоправно поведение на длъжностните лица, формиращи колективния държавен орган - Народното събрание, изразяващо се както в приемане на противоконституционна норма, така и в бездействие - неуреждане на възникналите в резултат прилагането на противоконституционната разпоредба правни последици по реда на чл. 22, ал. 3 ЗКС и в двумесечния срок, предвиден в ПОДНС, като в резултат на това ищецът е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в нереализиран приход от цената на произведена от него електрическа енергия в размер на процесната сума. Презумпцията по чл. 45, ал. 2 ЗЗД не е оборена.

Запазването на действието на противоконституционния закон за "заварените" приключили отношения от влизането в сила на закона до влизането в сила на решението на Конституционния съд, с което е установена противоконституционността /каквото е и процесното/, не санира противоправността на приемането на закона. Обратно, решението на Конституционния съд, с което е установена противоконституционността на закон установява със задължителна по отношение на всички сила на пресъдено нещо /която съдът е длъжен да зачете/, че законът е противоконституционен. Това не може да означава друго, освен че приемането му от Народното събрание е във висша степен противоправно, като и след това същият този орган противоправно е бездействал.

С удържането на процесната сума в размер на дължимата по приложимия закон такса /който закон е задължителен за всички държавни органи, организации и граждани, съгласно чл. 86, ал. 2 КРБ/, имуществото на ищеца е намаляло в причинна връзка с поведението на народните представители, като длъжностни лица от състава на Народното събрание, което съответно ангажира отговорността на Държавата, като правен субект. В този смисъл релевираната главна претенция следва да бъде изцяло уважена, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба.

С оглед на изложеното настоящият състав намира че не е налице произнасяне извън предмета на спора доколкото той касае обезщетяване на настъпили вреди от противоправно поведение.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС - потвърдено в обжалваната му част.

По отношение на разноските:

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК жалбоподателят /ответникът/ следва да бъде осъден да заплати на ищеца действително направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 907,16 лв. с ДДС.

На основание чл. 280, ал.3 от ГПК решението подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от гореизложеното

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20002329/05.01.2021г. по гр.д. № 38819/2019г. по описа на Софийски районен съд 90 ти състав.

ОСЪЖДА Р.Б., представлявана от м. на ф. с адрес гр. София, ул. „**** да заплати на „В.С.П.“ ЕООД ЕИК ****, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК сумата от 907,16 лв. разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 907,16 лв. с ДДС.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____